

Søppeldunk i fangenskap

Det var en nydelig sommerdag. Malvina var på jobb i Solsikkegata, og den vesle avfallsbilen var i godt humør. Hun visste at så snart hun var ferdig med arbeidet, kunne hun rulle rett tilbake til miljøstasjonen.

- Jeg skal ta en forfriskende dusj i bilvasken med en gang jeg kommer hjem, og spørre Klara om hun har sett noe spennende på jobb i dag, tenkte hun for seg selv mens hun rullet nedover gata og tømte den ene avfallsdunken etter den andre.

Foran Solsikkegata 3 var det liv og leven. Hele familien Sørensen jobbet utenfor huset. De bar **murstein** og blandet sement mens sementblanderens durt og gikk. Det lå en haug fine, røde takstein på fortauet. Da barna så avfallsbilen, løp de rett bort til henne.

- Hei, Malvina! Vet du hva? Vi bygger et nytt hus til avfallsdunkene! Danny, den minste i familien Sørensen, var svært ivrig.

- Mor har laget tegningene, la storesøster Judy stolt til. - Du vet, mor er den flinkeste **arkitekten** i verden! Hun har **designet** mange bygninger i Blåsterby.

- Vel, jeg er nå ikke sikker på om jeg er best i verden, lo fru Sørensen. - Men vi tenkte at vi kunne bygge et finere og bedre hus til avfallsdunkene enn det gamle skuret som sto her før. For barnas skyld har jeg også designet huset med røde takstein.

- Vi må bli ferdige med det denne uken, avbrøt Mathias, den tredje i søskenflokket. - På lørdag skal vi på ferie til kysten, og vi blir borte i tre måneder!

- Ikke tre måneder, tre uker, rettet moren. - Men det er også ganske lenge. Endelig får vi hvilt oss skikkelig, smilte hun.

- Det høres supert ut, sa Malvina med misunnelse i stemmen. Hun så på arbeidet. - Jeg gleder meg til å se hvordan det blir når det blir ferdig, det blir sikkert kjempefint! Men nå må jeg dra, det er mye avfall igjen å hente i dag. Dere får ha en fin tur! Hun vinket farvel til familien, og rullet videre til neste hus.

Avfallsbilene kom en etter en hjem til miljøstasjonen etter en lang, varm og støvete dag på jobb. Det ble kø foran bilvasken, så de måtte vente på tur.

- Byen er så tom! Walter, altnuligbilen, brøt stillheten i køen. - Det er akkurat som om alle har dratt på ferie, jeg har nesten ikke sett noen i dag!

- Enig, det ser ut som om alle husene er tomme. Ikke en gang de små guttene i det lilla huset kom ut og vinket til meg i dag, nikket Klara, som sto ved siden av ham og ventet. - Jeg liker dem så godt! Jeg ventet på dem foran porten, så de kanskje skulle komme ut og prate litt, men det kom ingen. Naboen fortalte meg at de hadde dratt på ferie til bestemoren sin på landet.

- Vel, ikke *alle* er på ferie. Wanda, den vakre, lille avfallsbilen ble med i samtalen. - Foreldrene til Tamara, som bor i Gamlebyen, har ikke råd til å dra på ferie. Den stakkars lille jenta er hjemme hele dagen og kjeder seg. Jeg ser henne ofte stå i vinduet, og hun ser lei seg ut.

- Har hun ingen venner? Eller søsken? Vera så spørrende på henne.

- Hun har ingen søsken, og alle vennene har reist på ferie. Jeg synes så synd på henne, svarte Wanda trist.

- Kanskje vi skulle prøve å muntre henne opp litt? Waldemar hadde hørt hva de snakket om, og hadde som vanlig en god ide. - Walter kom med en enorm pappeske i går. Jeg var irritert, fordi jeg visste den kom til å være i veien. Men hva om vi lager et **dukkehus** av den? Det vil vel Tamara like?

- Kjempeide! De andre ble ivrige, og ville begynne med en gang de var ferdige i bilvasken.

Waldemar klatret inn i skapet sitt, og begynte å romstere. Han lette en stund, og dro til slutt triumferende frem en gammel avis som lå mellom alt skrotet.

- Se her! Han pekte på et stort bilde på forsiden. Det var et stort, flott dukkehus, med to etasjer, blondgardiner i vinduene og rosa vegger.

- La oss sette i gang! De andre ble ivrige, og ville begynne på arbeidet med det samme.

De målte alle veggene og vinduene nøye. De designet dører og rom, og ble enige om hvor de skulle plassere møblene. Da de var ferdige med planleggingen, fordelte de arbeidsoppgavene.

Waldemar malte pappesken rosa, Wanda fant et fint stykke tapet som hun limte på veggene inni huset, Wilma hentet et stykke av et gulvbelegg som kunne brukes på gulvet. Walter og Willy lagde små stoler, senger og skap av trebiter. De snudde hele miljøstasjonen på hodet og lette i alle kontainerne for å se om de kunne finne flere **skatter** til dukkehuset. Alle hjalp til, og da kvelden kom var de endelig ferdige. Stolte og fornøyde så de på resultatet.

- Det er så vakkert! Klara så beundrende på det lille huset.

- Det ble så fint at jeg nesten vil ha det selv, ertet Wanda. - Vi har jobbet mye for å få det til, men det var verdt det!

- Jeg synes også det ble kjempefint, men det er akkurat som om det er noe som mangler. Vera, den

gamle tankbilen, så tankefullt på dukkehuset.

- Tak! Det har jo ikke tak! Malvina pekte på det flate lokket på toppen av huset. - Det hadde sett så mye bedre ut med fine, røde takstein, slike som Sørensen - familien har på huset til avfallsdunkene sine. Litt senere hadde de laget et flott, nytt tak til dukkehuset, akkurat slik som Malvina hadde sett for seg. Det kunne løftes opp, slik at man kunne se inn i huset og leke med dukkene der.

Tamara ble kjempeglad for gaven. Hun lyste opp og danset rundt i rommet. Hun undersøkte hele huset, åpnet og lukket dørene, og tok av taket for å legge dukkene sine i huset.

Wanda så henne ikke stå i vinduet og se lei seg ut flere ganger den sommeren.

Noen dager senere var Malvina på vei hjem fra Liljegata. På veien krysset hun Solsikkegata, og hun stoppet nysgjerrig foran hus nummer 3. Det flotte huset til avfallsdunkene var ferdig, og sto ved siden av hovedinngangen. Det hadde røde taksteiner, lys gule vegger og en smårutete port. På den ene siden hang det et skilt med "Solsikkegata 3".

- Dette er litt av et hus! Malvina var imponert. Akkurat da gikk døra til hovedhuset opp, og Danny kom løpende mot henne. - Hei, Malvina! Hva synes du om det nye huset til avfallsdunkene?

- Det er kjempefint! Jeg har aldri sett et så fint, lite hus. Dere har vært flinke!

- Se, vi har til og med nøkkel til døra! Fru Sørensen kom ut til dem med en bømme i den ene hånden. Hun tok frem et nøkkelknippe, hvor det hang en liten nøkkel sammen med de store husnøkklene. Hun satte den i låsen, og tømte **matavfallet** fra kjøkkenet i matavfallsdunken i det lille huset.

- Men nå må du skynde deg, vi må sette i gang og pakke til ferien! Fru Sørensen smilte og ga tegn til Danny om at han måtte gå inn i huset igjen. Malvina smilte og så etter dem da de forsvant.

- Tre uker! Det må være supert å dra på ferie. Jeg skulle ønske jeg også kunne gjøre det, tenkte hun for seg selv.

Dagene gikk fort. Uken etter var Malvina som vanlig på vei mot Solsikkegata. Hun ble forskrekket da hun så at det bare sto tre ensomme avfallsdunker foran husene, to på venstre side og en på høyre side av gata.

- Selvfølgelig! Familiene i nummer 5, 7 og 10 er på ferie, og har glemt å få noen til å ta inn dunkene jeg tømte i forrige uke. Men jeg må få tømme dunken til Sørensen - familien med en gang. Hun rullet bort til det lille huset. Avfallsdunken sto bak gitteret i det vakre, lille huset, og var fylt til randen av søppel. Lokket var bare halvveis lukket, fordi det var så mye i dunken. Hun så poser med muggent brød, råtnende grønnsaker og annen mat. Før de dro på ferie, hadde familien Sørensen tømme kjøleskapet for alt som kom til å gå ut på dato mens de var på ferie. Malvina kjente stanken fra den råtnende

maten, og visste at hun måtte gjøre noe. Hun vridde og vendte seg til hun klarte å få tak i håndtaket til avfallsdunken. Hun presset ned lokket så hardt hun kunne, men det rikket seg ikke. Krise! Hun tenkte seg om et par sekunder, og skyndte seg tilbake til miljøstasjonen.

- Dere må hjelpe meg! Hun rullet andpusten inn i verkstedet.

- Hva er i veien? Wilma så forskrekket på henne. Alle slapp det de hadde i hendene og samlet seg rundt Malvina.

- Sørensen - familien, de som bor i Solsikkegata, har dratt på ferie uten å sette ut avfallsdunken sin. Dere vet, de som har bygd det flotte huset til avfallsdunkene, det som jeg har fortalt dere om?

- Jeg husker det, nikket Waldemar. - Det som har røde taksteiner og gule vegger.

Walter prøvde å finne ut hva som var problemet. - Hvis jeg har forstått det riktig, har de forlatt en stappfull avfallsdunk i et låst hus, og nå får du den ikke ut derfra?

- Nettopp! Malvina nikket.

- Jeg tror ikke du skal bekymre deg så veldig, sa Klara beroligende. - Det har også hendt meg, at noen har glemt å sette ut avfallsdunken slik at jeg ikke har fått hentet den før uken etter. Du kan jo ta den i neste uke?

- Det er akkurat det som er problemet, gråt Malvina. - Familien er borte i tre uker!

- Oi, da har du virkelig et problem, sa Klara alvorlig. - Jeg antar dunken er fylt til randen med søppel?

- Lokket går ikke igjen, klagde Malvina. - Den er stappfull, og jeg tør ikke engang tenke på hva som ligger inni der og råtner.

- Da må vi finne ut hvordan vi får opp døra til huset som dunken står i, sa Vera bestemt. - Har noen et forslag?

- På film bruker innbruddstyvene alltid en hårnål til å pirke opp låser, sa Wanda. - Jeg har en vi kan bruke!

- Det er snilt av deg, men jeg tror nok det bare virker på film. I virkeligheten er det ikke så lett å åpne en lås uten nøkkel. Waldemar ristet på førerhuset.

- Kan vi ikke dra dit og se på saken? Det er nok lettere å finne ut hva vi skal gjøre når vi ser det med egne øyne, foreslo Goliat, den hengslete kranbilen. Noen minutter senere sto hele gjengen foran det gule, lille huset.

- Det er virkelig et flott, lite hus, sa Klara.

- Det er det. Men det hadde vært bedre om de hadde satt avfallsdunken ute på veien, mumlet Malvina for seg selv.

- Jeg tror ikke vi klarer å åpne denne låsen, sa altnuligbilen Walter skuffet.
 - Jeg vet hva vi må gjøre! Willy ble ivrig. Jeg tar på meg en skuffe og graver en **tunnel**! Da kan vi hente ut avfallsdunken!

- Det er en kjempegod ide! Goliat var enig. - Jeg så en gang en film hvor noen flyktet fra et fengsel gjennom en underjordisk tunnel. La oss befri den stakkars avfallsdunken!

- Nå synes jeg dere har litt ville planer, sa Waldemar og så oppgitt på de andre. - Det blir et enormt arbeid, og gjør mye mer skade enn nytte. Vi må finne en enklere løsning!

Plaske hadde stått og betraktet det hele bak ryggen på Waldemar, og kremtet forsiktig. - Hva om jeg klatrer inn gjennom åpningen og løfter ut avfallet litt etter litt? Jeg er liten og kommer meg lett inn der.

- Det er veldig snilt av deg, Plaske, men vi kan ikke la deg klatre opp i dunken. Kan du tenke deg hva som kan være oppi den? Det kan være farlig, og det tar alt for lang tid. Vi må finne en annen løsning!

- Jeg trodde aldri jeg skulle savne det gamle, stygge skuret de hadde dunkene i, men nå gjør jeg det! Malvina sukket tungt.

- Vi må komme oss tilbake til miljøstasjonen, sa Vera. - Den stakkars avfallsdunken kan vente en dag eller to, vi trenger mer tid til å tenke ut den beste måten å gjøre dette på.

Flere dager senere hadde de fremdeles ikke funnet en løsning på problemet. Walter hadde blitt lei av det dårlige humøret som spredte seg på miljøstasjonen, og bestemte seg for å gå ut og få seg litt frisk luft. - Kom igjen, Plaske, la oss se hvordan Tamara har det i dag! Han ropte på filledukka, som alltid var klar for å bli med på noe moro.

De hadde såvidt kjørt inn i gata da de hørte det herlige levenet. En haug med unger lekte i hagen foran Tamaras hus. De hadde lagt et rødt teppe på gresset i skyggen under trærne, og plassert det vakre dukkehuset på midten av teppet. De stellet i huset, bygde biler av trebiter og satte dukkene sine i huset. Plutselig begynte en av de små jentene å gråte, fordi hun fikk ikke til å sette dukken sin i huset.

- Det er ikke plass til min, klagde hun til Plaske. - Det er så mange som leker med huset, at jeg får ikke til å sette dukken min sammen med de andre.

- Vent litt, jeg skal finne en løsning. Walter rullet frem mot gjerdet og løftet det røde taket av dukkehuset. - Sånn! Nå kan du sette dukken din der sammen med de andre. At dere ikke har tenkt på å løfte av taket? Han smilte til barna.

- Walter, du er et geni, ropte Plaske. - Dette er løsningen! Vi må be Goliat om å ta av taket på det lille huset i Solsikkegata med kroken sin, løfte det opp og ta ut avfallsdunken. Så kan Malvina tømme den,

og Goliat kan sette både dunken og taket på plass igjen. Hvis vi er forsiktige, kan vi gjøre det uten å ødelegge noe.

Sørensen - familien kom hjem fra ferien ved kysten, solbrune, glade og fornøyde. Da de parkerte foran huset, hoppet fru Sørensen ut av bilen og løp bort til huset hvor avfallsdunken sto.

- Hvis jeg ikke husker feil, glemte vi å sette ut avfallsdunken før vi dro, sa hun. - Det var så mye å tenke på før vi skulle reise at jeg helt glemte det. Jeg har tenkt på det i hele ferien, alt avfallet som lå her og råtnet! Men nå er jeg ikke bekymret, sa hun og sukket da hun så den tomme avfallsdunken.

- Det eneste jeg ikke forstår er hvorfor taket på huset er så **skjevt**?

SLUTT

